

Ecsedy-Baumann Brigitta

Kedves Olvasók!

(Az alábbi levelet Kádár Edit tanárnő juttatta el a szerkesztőségünkbe Romániából, ahol a 2007–2008. tanévben kilencedik alkalommal hirdették meg a Simonyi Zsigmond helyesírási versenyt. A romániai válogatóversenyek fő szervezője Kádár Edit, a kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetem oktatója. A levél szerzője, Ecsedy-Baumann Brigitta, a Brassai Sámuel Elméleti Líceum diákja háromszor jutott el Budapestre, a Kárpát-medencei döntőre.

A rovatvezető)

Ahányszor végiglapozok az oklevélgyűjteményemen, a *Simonyi Zsigmond helyesírási verseny* felirat láttán mindig szívesen gondolok azokra a „régis szép időkre”, amikor még részt vehettem ezen a versenyen. Ötödik osztálytól kezdve próbálkoztam, és a kemény munka hamarosan meghozta gyümölcsét. Mivel ezt a versenyt 5–8. osztályos tanulók számára szervezik, négy évig szállhattam versenybe, s a négyből háromszor sikerült eljutnom a Kárpát-medencei döntőig.

Először ötödik osztályos lévén inkább csak „körülnéztem”, mint versenyeztem: a megyei döntőig jutottam el. Hatodikban azonban már igazi „harc” várt rám, ugyanis megyei elsőként, valamint országos másodikként képviselhettem Romániát a Kárpát-medencei döntőn, Budapesten. Mivel azelőtt csak egyszer voltam a magyar fővárosban, ez a lehetőség valami csodálatos álomnak tűnt. Aztán amikor éjjel egy óra körül felszálltam a vonatra, kiderült, hogy ez mégis a valóság. Kimondhatatlanul izgatott voltam. Ez volt az első alkalom, hogy versenyen ilyen messzire eljutottam.

Az álom egyre valóságosabbnak tűnt, amikor Budapesten, a pályaudvaron két kedves egyetemista várt, és elkísért minket az Apáczai Csere János Gimnázium kollégiumába, a szálláshelyünkre. Négy lánnyal aludtam egy szobában. Rengeteget neveltünk elalvás előtt, de nem sokáig bírtuk ébren, mert a kényelmes ágyak mintha magukhoz öleltek volna, hamar elnyomott az álom. A második reggelen az Eötvös Loránd Tudományegyetem étkezőjében reggeliztünk. Meg tudnám szokni az ottani ételt meg a felszolgálat.

Tíz órakor kezdődött el igazán a nap, amikor néhány egyetemista elkísérte az évfolyam szerint szétosztott diákokat az egyetem különböző helyiségeibe, és elkezdődött a verseny. Akkor még szokatlan volt a sok vándorlás, de ha eltévedtem volna, akkor is útbaigazított volna egy mindig rendelkezésünkre álló, segítőkész hallgató. A tollbamondás és a feladatlap helyenként jól elgondolkodtatott. Igazán érdekesnek találtam a feladatokat, bár ez volt az első alkalom, amikor megtapasztalhattam az igazi verseny hangulatát, élményét. Ez azonban semmi rosszhoz nem vezetett, sőt a verseny után a lakótársaimmal inkább vigasztaltuk egymást, ha rájöttünk a hibáinkra.

Izgalmas percek a verseny előtt

Nem vágytunk első díjra, sem a képzeletbeli dobogót megközelítő eredményre, amikor délután elkezdődött az ünnepélyes eredményhirdetés. Nekünk annál nagyobb ajándék és jutalom már nem lehetett, mint hogy egy csodálatosat kirándultunk, és felejthetetlen élményekkel gazdagodtunk. Sosem fogom tudni meghálálni azt a rengeteg értékes könyvet, amelyet azóta is örömmel használok. Mindenki részesült jutalomban, mert ahogy a díjkiosztón elhangzott: aki idáig eljutott, az nem akármilyen.

A következő évben, hetedik osztályban szinte el sem tudtam hinni, hogy újra elutazhatok Budapestre a döntőre, most viszont már országos elsőként.

2007-ben ünnepelte tizedik születésnapját a Simonyi Zsigmond helyesírási verseny. Előkerestem a meghívót, amit a verseny előtt pár héttel kaptam, és az állt rajta: *Ünnepeljünk együtt!* Mintha más is velem együtt szeretne volna megünnepelni a sikeremet. Nagyon jó érzés volt, amikor elolvastam ezt a kis üzenetet.

Azt hiszem, a 2007-es helyesírási verseny életem addigi legnagyobb születésnapj bulija volt. A szervezők kitettek magukért: a program szenzációs volt. Május 26-a ünnepélyes megnyitóval kezdődött (persze a reggeli után, ami már igazán hiányzott). A megnyitón a zsűri buzdító szavait tapsal hálálta meg a lelkes diáksereg. Ez meghozta a hangulatot a 11 órakor kezdődő versenyre. Elsőre a feladatok nem tűntek különösen nehezeknek, de amikor elkezdtük megbeszélni a hibákat, rájöttem, hogy a kutya mégiscsak el volt ásva, csak meg kellett volna találni. Nem volt sem időm, sem okom szomorkodni, mert a versenyt követő születésnapi gálaműsor minden figyelmemet magára vonta. A műsor első felében a Napsugár gyermekkórus, a Magyar Állami Operaház énekesei, valamint más előadóművészek és énekegyüttesek szórakoztatták a „kimerült” versenyzőket, illetve tanáraikat és kísérőiket. A műsor fénypontja szokás szerint a végére maradt: amikor kimondták Bródy János zeneszerző és előadóművész nevét, úgy éreztem, mintha álmodnék. Egy olyan híres személy, akit eddig csak tévében, újságban láthattam, most itt volt, és nekünk énekelt. Azt hiszem, hiába írnék még a *csodálatos, elképzelhetetlen* jelzőkhöz hasonlókat, mert ezt csak az érezheti, aki ott volt. Ez a gálaműsor felejthetetlen élmény maradt számomra, míg élek, nagy örömmel fogom mesélni mindenkinek.

A délutáni eredményhirdetés szokás szerint ünnepélyes volt, mert ugye, a győzteseket meg kell ünnepelni. És megint minden diák ünnepelhetett, ugyanis mi mind győztesek voltunk. Nyertünk; a rengeteg könyv mellett még tapasztalatot és életre szóló emlékeket is hazavihettünk magunkkal.

Nagyon szerencsés ember vagyok, mert háromszor vehettem részt egy nemzetközi helyesírási verseny magyarországi döntőjén, és háromszor utazhattam az egyik legkedveltebb városomba, Budapestre. 2008 májusában harmadjára mérhettem össze tudásomat a Kárpát-medence legjobbjaival.

A verseny, mint minden évben, egy szombati napon zajlott az ELTE épületeiben. Most éreztem igazán, hogy mi ennek a versenynek a lényege. A magyar nyelv mindig is életem fontos része volt, de most már a helyesírást is hagyományként fogom fel, amelyet meg kell őrizni bármi áron. Azt gondolom, ha valaki helyesen ír az anyanyelvén, az igazi emberré teszi, olyan emberré, akinek van hazája, és akit az emberek tisztelnek ezért.

Visszatérve a versenyre, a délutáni program ebben az évben is rendkívül szórakoztató és pihentető volt. Sokunkat megnevettezett az ELTE Összegytemi Társulata, az Ars Gaudendi Gartia. A hallgatók teljesen beleélték magukat a humoros Karinthy-komédiák szereplőinek helyzetébe. A szervezők és a támogatók megint bőkezűen jutalmaztak minden résztvevőt. Az eredményhirdetésről minden versenyző szakadásig telt táskákkal távozott.

Egy boldog pillanat a díjkiosztón

Miután három alkalommal vehettem részt a Simonyi Zsigmond helyesírási verseny Kárpát-medencei döntőjén, magabiztosan kijelenthetem, hogy aki ide eljut, az nem akármit nyer. Minden versenyző nevében köszönöm a szervezőknek azt a sok munkát, erőfeszítést, ami által életre szóló, kellemes emlékekkel és élményekkel gazdagodtunk. Nem bántam meg, hogy négy éven át jelentkeztem erre a versenyre. Rengeteget tanultam a versenyek során, és nagyon fognak hiányozni a versenytársak, az érdekes és változatos programok, na meg a lázas készülődés a budapesti döntőkre.

Üdvözlettel:

Kolozsvár, 2008. december 8.

Ecsedy-Baumann Brigitta
a Brassai Sámuel Elméleti Líceum diákja

Ecsedy-Baumann, Brigitta: Dear readers!

Az írás szerzőjéről

Ecsedy-Baumann Brigitta

Brassai Sámuel Elméleti Líceum, Kolozsvár, Románia